

Barnes Brev

✓ Ladet de smaa Børn komme til mig! Marc. 10 13-16

WITTEBERG - BORNEN - ST. LOUIS

No. 5. }

Mai 1876.

} 2. Aarg.

Fjoraaarsfang.

Et mere deiligt Fjoraaar, en Himmel mere
blaa,
Solstraalermere lysende endnu jeg aldrig saa;
Dg Et endnu forhøjer mig det Høje, thi jeg tror,
Det bliver nok det sidste for mig paa denne
Jord.

Ia sidste Gang i Livet ser Skoven grøn jeg her
Dg Haverne med hvidklædte solomlyste Træ'r,
Jeg soles, at naar Linden faar kastet sit Løv,
Da dækter Gravens Nat med sit Mørke mit
Stov.

Dg naar et Fjoraaar atter har prydet Jorderig,
Dg Skoven staar i Løvspring, og Blomsten
aabner sig,
Da skal I atter gjense de Steder, jeg nu ser,
Men ikke se mig vandrende blandt Eder mer.

Dg naar nu min dybtredte Seng har mig
gjemt,
Er her saa Den tilbage, som ei har mig glemt,
Men med et Blik fra Vaarens gjenblomstrende
Pragt
Betænke vil den Plet, hvor mit Stov man
har lagt?

Vel flyde mine Taarer, men Sorgens er det ei,
Ei over Livets Korthed og Kummer græder jeg;

Men Hjertet har sin Længsel, og Taaren flyde
vil,
Naar Frelsen sig bebuder, og Glæden stunder
til.

Er da den Vaar, som smykker al Skabnin-
gen her
Dg slynger sine Krandsse om Jorden fjert
og nær,
Mens Nattegallorene omtone mig fro,
Den eneste, hvis Blomster for Menneskene gro?

Mon ei en Vaar hist grønnes i de Saliges
Land,
Hvis Frihed aldrig visner for Solhedens
Brand,
Hvor Dug fra Naadens Himles mildt lysende
Blaa
Med Blomster og med Frugt lader Livstræet
staa?!

Er Haan ei der, hvem Hjertet, som tror og
bli'r tro,
Alt finde kan herne i Ringhedens Bo,
Haan, som, naar der vi skue ham, ganske som
han er,
End stærkere vil tænde vor Kjærlighed end
her?

Om Ham har dette Julekør mig foreljunaet
 nu
 En vidunderlig Sang, den har frydet min Hu!
 Og Foraarshimlens Luft i mit Bryst er
 trængt ind, —
 Den har opfyldt med Længsel efter Himlen
 mit Sind.
 (F. Theremin.)

Hilma Franzén.
 (Efter Barnvånnen.)

“Han skal søde som en Hyrde
 sin Hjerd, samle Lam i sin
 Arm og bære dem i sit Skjod.”
 Ef. 40, 11.

Lille Hilma Franzén var sine Forældres ældste Barn, men fik bo i sit kjære Forældrehjem her paa Jorden blot lidt over 4 Aar, og for et Par Aar siden opløstedes hun paa omme Englehænder fra sin Syggeseng til sit rette storehjem, hvor hun havde Umgang med sin Ven Jesus og var hjemme, allerede medens hun færdedes her i Jammerdalen. Det var i den store By Boston, hun havde sit jordiske Hjem, og der saa hun først denne Verdens Lys. Allerede for sin Fødsel havde hun Forbønnens Arme at modtage sig. Og kommen til Verden vare ikke blot Gud elskende Forældrehjerner aabne for hende, men Børnevennen Jesus modtog hende i den hellige Daab, hvor han mødte hende med sin aabne Favn, sit Kjærlighedsfulde Hjerter og sine naaderige Ord: “Lad hende komme til mig; thi Himmeriges Rige hører hende til!” — Blandt de første Ord, hun kunde udtale, var det store, kjære Navn Jesus. Og den Helligaand lærte hende Betydningen af dette Navn: “Han skal frelse sit Folk fra deres Synder.”

Hendes Forstand og Hjerter udvikledes usædvanlig tidligt, og sørend man kunde tro, at hun allerede skulde kunne fatte hvad Anger, Tro, Bøn, Forladelse o. s. v. betyde, var hun i fuld Dvælselse af disse Kristendommens Hovedstykker. Ved den

mindste Forfølelse — hun mærkede strax det, som ikke var ret hos sig selv og Andre — skyndte hun sig hen til en Sofa, hvor hun bødte sine Knæ og bad i et langt barnligere Sprog, end vi kunne skrive: “Søde Jesus, forlad lille Hilma, som har været ulhydige mod Mamma!” læggende til flere Ord, som Ingen kunde forstaa uden hendes Jesus og endende altid sine Bønner med: “i Jesu Navn, Amen.”

Derefter kom hun springende til sin Moder og bad hende om Forladelse. Hun forlod ikke Moderen, sørend hun fik fuldkommen Forladelse: “Er det vist, at Mamma forlader lille Hilma? Mamma, sig det da!”

Guds hellige Lov og Villie var ligesom indstrevet i hendes Hjerter (Jer. 31, 33), og endog hvad Andre gjorde eller sagde, som ikke noie stemte overens hertil, bemærkede hun. “Gjør ei saa; thi Jesus ser paa dig!” brugte hun at sige, allerede medens hun var saa spæd, at hun ikke kunde tale rent.

Hvor trøstende hun tillige ansaa denne Jesu umiddelbare Nærhed, viste sig ofte, saasom til Exempel naar Moderen blot skulde gaa udenfor Døren, raabte Barnet efter hende: “Mamma, glem ei at bede Jesus hjælpe dig, ellers kan du falde ned af Trapperne og fordærve dig!”

Hvilken forunderlig Kraft og Betsigelse der laa ogsaa for Andre i det lille Barns inderlige Fortrosthed til og fortrolige Umgang med Jesus, derpaa ville vi ogsaa anføre et Exempel: En Aften havde Moderen en saa stærk Tandpine, at hun maatte have Medicin i Munden. Barnet syntes ikke at forstaa, hvad der fattedes. Hun kom springende til Moderen, rykkede hende i Klæderne og raabte flere Gange: “Hvad er det, Mamma lille?” “Jeg har ondt i en Tand, lille Hilma, lad mig være!” svarede Moderen. Hilma adlod og skyndte sig hen til et affides Sted i Værelset. Moderen saa

et, hvorhen Barnet gik, men fik snart høre hendes spæde Røst komme derfra, hvor hun laa paa sine Knæ med sine smaa Hænder sammenslode og Øinene vendte opad, idet hun bad: "Søde Jesus, tag bort Mammass onde Tand! I Jesu Navn, Amen." Derpaa sprang hun hen til Moderen med glædestraalende Øine og raabte høiløyd: "Mamma, nu kommer han! "Hvem kommer?" spurgte Moderen. "Jesus kommer og tager bort din onde Tand." Og hvorledes det var med hendes Barnetro, det ved den Herre Gud bedst; men i det Samme ophørte Tandpinen og kom ikke igjen paa lang Tid.

Lille Hilma blev ved 2 Aars Alderen angreben af en svær Sygdom i Brystet. Dertil kom ogsaa en stærk Feber, hvorfra hun dog efter kort Tids Forløb blev fri; men hendes Helbred var dog brudt, og hun blev aldrig rigtig frisk igjen. I den venstre Side under Brystet satte sig efterhaanden en meget heftig Værk, hvilken Lægen forklarede blot kunde hindres ved en Operation. Denne udstod hun taalmodigt, og da den var overstaaet, udraabte hun med Glæde: "Tak, søde Doktor!" Saaret lægtes aldrig, men var stedse ømt. Engang da Moderen saa til Saaret, spurgte hun: "Mamma lille, var det i samme Side, de stak Jesus?" Da Moderen svarede hende: "Ja, det var det," klappede hun i sine smaa Hænder og sagde: "Åh, Mamma, da ved Jesus, hvor ondt lille Hilma har!"

Hvorledes alene Jesus kan bøie Hjertet og gjøre Lydigheden glad og villig, forstod det lille Barn ganske godt, efter hvad følgende Hændelse lader os formode. Kort før Begyndelsen af hendes svære Sygdom var hun ved én Anledning saa stridig, at hendes Forældre aldrig havde seet hende saadan hverken før eller siden. Ved et Maaltid vilde Faderen, at hun skulde sige: "Ja, snille Pappa!" hvilket hun ellers altid

brugte at sige ved deslige Anledninger. Men denne Gang vilde hun det ikke. Forældrene forsøgte med Venlighed og Strenghed at formaå hende dertil. Men Alt forgjæves. Da bad Faderen hende venligt: "Lille Hilma, gaa til Jesus, og bed ham, at du faar svare: "ja, snille Pappa!" Barnet skyndte sig da hen til det aabne Vindu, rakte ud sin lille Haand og bad, idet Taarerne randt yndigt ned ad hendes Kinder: "Søde Jesus, søde Jesus, faar Hilma sige: ja, snille Pappa? Søde Jesus, gjør da saa, at Hilma kan sige: ja snille Pappa! I Jesu Navn, Amen." Og strax derpaa kom hun hen til sin Fader og sagde disse Ord flere Gange med den inderligste Glæde. Lillige bad hun — uden anden Baamdelse end den indre i sit Hjerte — sin Fader og Moder om Forladelse og var glædere og lykkeligere nu end nogenstunde.

Saalænge hun formeedst sine svage Legemskræfter endnu formaaede, vilde hun altid følge med til Kirken. I sit inderlige Samsund med Jesus og med sine Forældre feirede hun visse hver Dag Gudstjeneste, det er, Gud fik tjene hende med Ordets levende Mad og Drikke i Samtale, Bøn og Sang. Men desto mere længedes hun efter "Herrens Hus" og der sammen med Andre at faa af Læreren høre om sin kjære Ven og Frelser, Jesus. Hun lyttede med spændt Opmærksomhed til Prædikantens Ord og deltog med levende Interesse i Bønnerne og Sangen. Engang da Præsten læste i Sammenhæng med Prædikenen den skønne Salme: "Den genomstungna handen", fulgte det lille Barn saa levende med, at hun ved Slutningen af det andet Vers glemte, at hun var i en stor Forsamling, og raabte høit: "Ja, det er just saa, som jeg ogsaa har sagt det!" Hun syntes at inddrikke hvert Ord af Salmen og kunde siden næsten den hele Salme udenad. (Fortf.)

Slangen.

Slangen ei et modbydeligt Dyr. Guds Forbandelse hviler tydeligt over den. Møder man ufornodet en Slange, lad det ogsaa kun være en ganske liden, viger man vilkaarligt tilbage og ser sig om efter en Sten og Stok til Forsvar.

I Sydamerika og Afrika gives der Slinger af en saadan Størrelse som den, der, efter vort Billede, staar i Begreb med at dræbe den forfækkede Gazelle. Kjempestangerne skulle kunne blive fra 20 til 40 Fod lange.

Flere Slangers Blik har en saadan egen tryllende Kraft, at Dyr, som de efterstræbe, ofte ganske fængsles deraf. Den stakkels Gazelle paa vort Billede kan vel løbe hurtigere end den frygtelige Ziende, men staar stivende og hjælpeløs der, ligesom fastnaglet ved Slangens Trylleblik, for i næste Øieblik at omslynkes af den og kvæles mod Træstammen.

Giftslingerne ere dog farligere end de store Kjempe- og Kvæle-Slinger. De have hule Gifttaender, ved hvis Rod der er en Blære, som indeholder den stærke Gift. Naar et Menneske eller Dyr bli-

ver bidt af dem, trænger Giften gjennem Tandens i Saaret, og en liden Draabe deraf er nok til i kort Tid ganske at forgifte Blodet, forarsage gruelige Smertesmerter, ja Døden. Den farligste Giftslange hos os er Klapperslangen.

I den hellige Skrift omtales mange giftige Slinger, som endnu den Dag idag ere en Skræk for de Reisende i disse Egne, s. Ex. *Pileslangen*, der kaldes saa, fordi den saa pilestuar kaster sig over sit Bytte (1 Mos. 49, 17); *Hornslangen*, der har paa Hovedet to smaae Julehorn, der ogsaa se ud som en Krone, hvorfor den ogsaa kaldes *Wassilisk* eller *Kongeslange*. Den ligger i Regelen skjult i Sandet og stikker blot Julehornene op, og ved den ringeste Berørelse af disse springer den op og kaster sig over sit Bytte. Den er derfor meget farlig. De "brændende Slinger", der omtales i 4 Mos 21 og som afstedkom saa stor Ødelæggelse blandt Israels Børn, kaldes vel saa, fordi deres Bid var saa giftigt og forarsagede brændende Ophidselse og Smertesmerter. Endnu findes

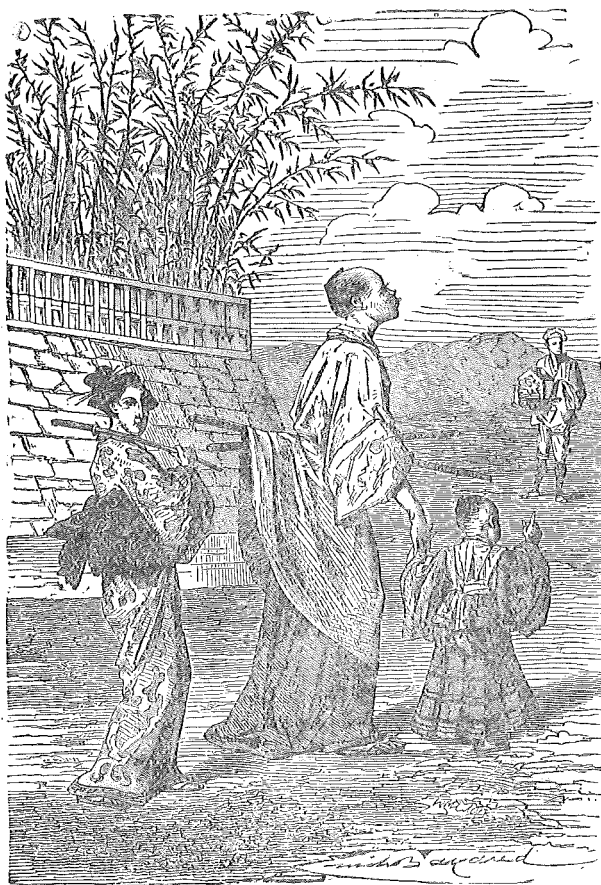
der i Arabiens Ørken en stor Mængde saadanne Slanger.

Slangen med sin skønne, brogede Ham, sit fortryllende Blik og sin dræbende Gift er ret et Billede paa Synden. Den fortryller de arme Mennesker og bringer dem baade timelig Elendighed og evig Ild og Kval. Fra denne Slangegift kan kun Han helbrede os, som sagde til Nifodemus: "Ligesom Moses ophøjede Slangen i Ørkenen, saa

bød det Menneskens Søn at ophøies, paa det at hver der, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv" (Joh. 3; 14. 15).

"Fly fra Synd, som fra en Slange! thi kommer du til den, da skal den bide dig. Dens Tænder ere som en Løves Tænder, som dræbe Menneskers Sjæle" (Sir. 21, 2. 3).

Japan.

Dette Billede henseatter os til Japan og viser os et lidet Selskab Japansere. Japan (de japanske Øer) ligger i det østlige Asien og bestaar af 4 store og 3,000 mindre Øer, der ere adskilte fra Fastlandet ved det for sine Grunde og

voldsomme Ørfaner berygtede japanske Hav.

Japanserne have ligesom deres Naboer Chineseerne fra gammel Tid af udmærket sig som et forstandigt og forskunsstab og Dannelses ibrigt Folkesæd, paa

samme Tid som de strengt have affondret sig fra andre Folk og især fra Omgangen med Europæerne. I 1543 lykkedes det vel Portugiserne at komme ind der, og deres Missionærer fik virke der en Tid. Men det varede ikke længe, inden de maatte forlade Landet og lige indtil vore Dage har det været Regelen, at ingen Fremmede maatte komme did og paa den anden Side heller ikke nogen Japaneser forlade Landet.

Tilfaldt lykkedes det dog for Amerikanerne at erholde en Forandring heri. For vore Skibe, der gaa den lange Vej over det stille Hav fra Californien til China, var det meget vigtigt at have Kuloplag paa Japan. Et amerikansk Skib havde ogsaa lidt Skibbrud ved Japans Kyster; de stoffels Sømand, som med Mod og neppe reddede Livet, bleve af Japaneserne fæstede i Fængsel og grusomt mishandlede. Da et amerikansk Krigsskib fordrede deres Frigivelse, vilde man ikke, førend man truede dem med at gjøre Brug af Kanonerne. Dervaa sendte den amerikanske Regjering i 1853 Commodore Perry med en Krigsflaade paa 12 Skibe til Japan. Han brugte dog ikke sin Magt, men søgte at vinde Japaneserne ved Mildhed. Han medbragte Maskiner af nyere Opfindelse, anlagde en halv Mil lang Jernbane der, Telegraf o. s. v., og kom derved i stor Anseelse blandt dem. De indsaa nu, at de ogsaa kunde lære mange nyttige Ting af Andre. Saaledes fik Perry i 1854 sluttet en Handels-Overenskomst, hvorefter 2 Havne der skulde staa aabne for vore Skibe at forsyne sig med Kul, Levnetsmidler, drive Handel med Omegnen o. s. v. Siden ere disse Rettigheder udvidede, og flere europæiske Lande have ogsaa faaet lignende Adgang til Japan.

Mange unge Japanesere ere ogsaa i de senere Aar komne til Amerika og Europa for at lære alleslags Kunster og

Videnskaber, og, hvad der er det Bedste, Mange af dem have ogsaa lært den sande Gud og sin Frelser at kjende. Missionærer ere ogsaa dragne til Japan, og trods flere blodige Forsølgelser mod de Kristne gives der nu mange blomstrende Kristen-Skoler og Kirker. Kristne Præster ere endog ansatte ved nogle af Regjeringens Skoler i Landet.

Folk af høi Adel og Stand bære i Japan som Tegn paa Værdighed 2 Sværd. Den Mand paa vort Billede, der har et Barn ved Haanden, maa derfor være en meget fornem Mand.

Japanesernes Boliger ere meget rene og pent prydede, og de anvende stor Flid og Omhu paa sine Haver. De pragtfulde japanesiske Kelliker og Liljer ere alereede for flere Aar siden blevene overførte til mange af vore Haver.

Den Blindsøgte.

I en af Indiens Byer levede en stoffels hedenst Gut ved Navn Gopal. Aldrig havde han seet sit Fædrelands straalende Sol, thi han var født blind.

Han boede med sin gamle Bedstemoder i en slags Fordybning, gravet i Jorden og bedækket med et Lag af Græs og Blade. Bedstemoderen sad sædvanlig ved Indgangen til denne Bolig og spandt; Gopal gik omkring og tiggede, sørt af en Hund. En Dag fandt Hunden Porten aaben til en Have, og den førte Gutten ind i denne og hen til en Mand, som sad paa en Veranda foran Huset; det var en Missionær.

Gopal bad om en Almisse og sagde: "Jeg er saa sulten;" og Missionæren, der vilde undersøge, om han virkelig var blind, tillæstede ham en Skilling, der faldt ned paa Jorden, men som Hunden behændig opsogte, tog i Munden og bragte til sin Herre. Missionæren søgte at erholde nærmere Underretning om den unge Tigger, der havde vakt hans levende

Interesse; han lod ham hver Dag komme i sin Skole og sendte ham aldrig bort om Aftenen uden at have givet ham nogle Skilling, for at Bedstemoderen skulde tillade ham ikke mere at gaa og tigge.

Den Blindsødte lærte snart mange Kapitler af Bibelen og blev inden lang Tid istand til at forklare dem for de smaa Børn i Skolen; men engang, da Missionæren vendte tilbage fra en længere Reise, fandt han ikke Gopal der og horte, at man ikke havde seet ham i flere Dage. Han begav sig strax til den usle Bolig, kom med Bamselighed gennem den snevredne Abning og saa Gopal ligge syg og afskræftet paa et Leie af tørre Blade. Den Blinde hørte, at Nogen nærmede sig, men troede, at det var Bedstemoderen; hidtil havde han bedet og gjentaget det ene Bibelsprog efter det andet; men nu sagde han: "Snart skal jeg være befriet." Derpaa begyndte han igjen at fremstige sine Vers og gjentog især flere Gange disse Ord af Jobs Bog: "Thi jeg ved, at min Frelser lever. Og naar de efter min Hud have affledet dette mit Kød, da skal jeg dog beskue Gud af mit Kød, hvilken jeg, jeg skal beskue for mig, og mine Mine skulle se, og ikke en Fremmed."

Missionæren talte varme og trøstefulde Ord til den Syge og bad med ham. I sit Hjerte takkede han inderlig Gud, som havde ført Gopal til ham og tilladt ham at være den, der med nogle Straaler af Sandhedens Lys opklarede det Mørke, som omgav hans Sjæl.

Gopal døde den følgende Dag; men hans sidste Ord vare: "Jeg ser, jeg ser et stort Lys! — Jeg ser Ham i hans Herlighed! — Sig til min Lærer, at den Blinde har seet!"

—♦♦♦— Svor er din Bibel?

Da Lysten til at rejse til Californien for at grave Guld var paa sit Høieste,

smittedes ogsaa Alfred B. deraf, og uagtet han ikke var mere end 19 Aar gammel, kunde hverken et godt Hjem eller en om Moder eller en liden kjær Søster for-maa ham til at blive hjemme — han maatte ud for at grave efter Guld.

Efter 3 Aars Forløb kom han hjem igjen, og hans Moder og Søster modtog ham med de hjerteligste Omfavnelser.

"Ved du, Mimmi, jeg har noget rigtigt vakkert til dig i min Badsæk", sagde han til sin lille Søster, "uagtet du ser, at jeg ikke har mange Rejsefager med mig. Demre Badsæk har fulgt mig baade i Solskin og Storm." "Lad mig pakke ud dine Sager, kjære Broder", sagde Mimmi; "jeg skal være saa forfægtig"

Mimmi tog Koglen af Alfreds Haand, aabnede Badsæcken og begyndte at ud-tage den ene Ting efter den anden, indtil hun tilsidst kom til Bunden af Badsækken. Da blev hun stille nogle Døbtikke, men derpaa syntes hun at fatte Mistanke til sig selv og gennemføjte Sagerne atter med megen Forsigtighed og Noagtighed, derefter saa hun alvorligt op i sin Broders Ansigt og sagde: "Hvor er din Bibel, kjære Broder?" "Jeg har ingen", svarede han hastigt. "Ingen Bibel, Alfred?" sagde Mimmi og reiste sig op af Gulvet, hvor hun hidtil havde siddet ved Siden af Badsæcken. Hun lagde sin lille Haand paa Alfreds Arm og gjentog bekhymret sit Spørgsmaal: "Ingen Bibel, virkelig?" "Nei, Mimmi", svarede han utaalmodigt, "jeg efterlod alle mine Bøger hjemme, da jeg reiste ud; de tog formegen Blads." "Har du da ikke haft nogen Bibel paa hele 3 Aar?" "Nei, Mimmi." "Kjære Broder, hvad læste du da om Aftenen, naar du skulde gaa tilfjængs?" "Jeg læste ikke Noget, Mimmi", sagde Alfred hastigt og lagde derpaa skjemsomt til: "Lille Søster, plag mig ikke længer nu, men lad os se paa den pene Klædning, som jeg har kjøbt til dig." "Nei, vent lidt", sagde lille Mimmi, "er det virkelig saa, at du ikke har læst i Bibelen paa hele 3 Aar?" "Ja, Mimmi, det er saa, og jeg tror neppe, jeg har seet nogen Bibel, medens jeg har været borte."

Mimmi stod ganske stille og saa paa ham med stor Forbauselse, medens store Taarer trillede ned ad hendes Kinder. Endelig sagde hun i en stille, mere al-

vorlig Tone: "O, Alfred, var du aldrig bange for, at ogsaa Gud paa sin Side skulde glemme dig?"

Dette Spørgsmaal trængte dybt ind i Alfreds Hjerte. Han tog sin lille Søster i sine Arme, kysjede hende og sagde: "Jeg frygter for, at jeg alt for længe har glemt Gud, Minimi."

Mon Alfred B. er den eneste, som behøvede at nære denne Frygt? Mængden og Gut forlader Hjemmet med dets Indtryk bag sig og gaar ud i Verden for at søge Guld. Men hans Bibel er forglemt, hans Gud er forglemt. Det kan hændes, at en gudfrygtig Moder har bedet for ham og sagt et Nye Testamente i hans Badsæk med den Formaning, at han daglig skal læse deri; men under det ræstløse Stræve efter denne Verdens Rigdomme ere Bøgerne og Formaningerne blevne glemte.

Ved ugudelige Kammeraters Indflydelse samt Forsømmelsen af Guds Ord og Bøn bliver Faren jo længer des større for den udødelige Sjæl.

Give Gud, at til enhver saadan vildfarende Yngling dette milde og alvorlige Spørgsmaal blev stillet: "Hvor er din Bibel, Broder?" eller "Er du ikke bange for, at Gud ogsaa skal glemme dig?"

Lille Minimis hjertelige Spørgsmaal rørte Alfreds Hjerte. Samme Aften aabnede han den hellige Bog og læste høit deri. "Kjære Moder, bed for mig", sagde han, "thi jeg har længe nok vandret borte fra Gud. Jeg frygter, han har glemt mig."

Du, som læser dette, hvad siger du om dig selv? Har du glemt Gud og vandret langt borte fra ham? O, jeg beder dig, svar paa disse Spørgsmaal for hans Afsyn, der har seet al din Færd.

(Af Barnvænnen.)

Ser du opad?

En Gang gif en Fader med en Sæt paa Ryggen og sin lille Son ved Haanden for at stjæle Potetes. Han gav Barnet Sækken, gif et Stykke frem til et Gjerde og saa omkring sig til alle Sider, om muligens Noget skulde komme. Da han kom tilbage og netop vilde skride til Værket, sagde hans lille Gut: "Fader, du saa ikke opad?"

Naturligvis har Ingen kunnet fortælle dette uden Faderen selv, og at han har omtalt det, er nok til, at man kan slutte sig til Historiens Fortsættelse.

"Af de spæde og diende Børns Mund grundfæstede du en Magt for dine Fienders Skyld, for at komme Fienden til at høre op og den, som vil hærne sig." Pf. 8, 3.

Bibelsk Gaade.

Jeg bestaar af 4 Bogstaver.

Mit første Bogstav er Begyndelsesbogstav til den Dal, i hvilken Byerne Sodoma og Gomorra laa.

Mit andet er Begyndelsesbogstav til Kong Davids Fader.

Mit tredje er Begyndelsesbogstav til Noahs Fader.

Mit fjerde er Begyndelsesbogstav til Boas og Ruths Son.

Mit Hele er Navnet paa en By i Israel, hvor Tabernaklet og Pagtens Art længe var.

Gaade.

Jeg hærer dig over Havets Bolge, Hvori jeg Døden saa kold mon dolge. Læst omvendt er jeg i Landens Rige Anledning til mange og store Krige; Men grib mig, trods Krig, med kraftig Tro, Da slaar jeg fra Døden til Livet Bro.

Oplosning paa Gaaden i No 4:

S k a a l, K a a l, A a l.

Nodderne i No. 4 knækkede:

1) "Kort." 2) 7 Børn.

"Børneblad", 2den Marg., 1876, udkommer 1 Gang om Maaned i den første Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der selv holde Abonnements og sørge for Bladets Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden Paafølgning af de enkelte Abonnenters Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra 5—9 Ex. efter 30 Cts. pr. Ex.

— " " 10—49 " " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis. Hvis ikke, forhøjes Prisen med 5 Cts. pr. Expr.

Alt, hvad der angaar Bladet, indsendes til

J. B. Frisk,

box 305, La Crosse, Wis.